

Over Stillhavet med Yukon 2 : 5

Galapagos – Marquesas

Vi smed krogen i bugten ud for Puerto Ayora, på øen Santa Cruz, den 26.02.11. Galapagos var et fantastisk sted, skøn natur og med et rigt og yderst spændende dyreliv. Desværre var det rimelig dyrt! Bare det at få lov til at komme ind på øerne, kostede en indgangs park afgift på 100 US dollars pr. person. Så havde vi kun lov til at ligge ved samme ø under hele opholdet. For skulle vi sejle rundt på egen hånd, ville det koste 200 US dollar pr. person pr. dag!! og det er bare for personerne, oven i det kommer der betaling for skibet. Det droppede vi, så vi havde vor base ved Santa Cruz og gjorde dagsture ud derfra.

Galapagos er en øgruppe bestående af 13 øer større end 10 km², 6 mindre øer af størrelsen 1-5 km² og over 40 småøer, hvor fem af dem er beboet i dag: Isabela, Santa Cruz (øen der vi lå), San Cristobal, Floreana og Baltra. Galapagos tilhører Ecuador og har et samlet landareal på omkring 8000km², og øerne dækker et havareal på godt og vel 45.000 km² (lidt over Danmarks areal).

Som sagt har Galapagos et fantastisk dyreliv. Vi så en masse forskellige og spændende dyr, for at nævne nogle: elefantskildpadder, søløver, pelikaner, havleguaner, blåfodet suler, rødfodet suler, galapagos suler, darwin finker og andre finker, lava øgler, flamingoer, rokker i alle størrelser, pragt- og almindelige fregat fugle, røde lava krabber ved navn: Sally lighthfoot og pingviner. Det som jeg fandt yderst facinerende var at næsten ingen af dyrene havde nogen naturlig frygt for mennesker. For eksempel; havleguanerne sad og gik hvor de ville, søløverne soled sig hvor de ville og gad i hvert fald ikke flytte sig for mennesker, pelikaner stod næsten på

fødderne af de lokale fiskere nede på fiskemarkedet. Jeg har faktisk læst et sted at søløver kunne, hvis de kedede sig, finde på at trække snorklende mennesker i dykkerfødderne, men de oplevede jeg nu ikke.

Jeg tror den mest facinerende dyreoplevelse jeg havde på Galapagos var da jeg, på en guidet snorkeltur, så en havleguan græsse alger under vand. Da den opdagede mig kiggede den op på mig og tænkte sikkert: hvad laver du her? Så den svømmede væk kort efter, på deres helt specielle måde hvor de svinger deres flade hale fra side til side.

Helt personligt fandt jeg også havleguanen det mest interessante dyr vi så. Det er tydeligt at se at den er et pragt eksempel på Darwins evolutions teori: survival of the fittest - den der tilpasser sig bedst overlever. Den har blandt andet udviklet en meget fladere snude så den bedre kan græsse de korte alger på klipperne, længere kløer så den bedre kan holde fast i de brækkende dønninger og en flad hale så de kan svømme.

Ud over de mange dyreoplevelser og dagsture på andre øer, brugte vi også en del tid i byen Puerto Ayora. En rigtig hyggelig by, lidt turisted men det er jo det de lever af. Lidt udenfor byen ligger Charles Darwins research center, som blandt andet undersøger og bevarer naturen på Galapagos, har skildpadde opdræt og huser den verdens kendte: Lonesome George, som er den sidste levende elefantskildpadde af sin art. Ham var vi selvfølgelig også ude og hilse på, man er vel altid lidt turist.

Ud over at lege turist, fik vi også lavet en del vedligehold, det hører nemlig med når man vælger at sejle på et gammelt træskib. Vi fik skrabet og olieret stormasten, skiftet bændsler på samtlige træ vævlinger (spredere), lopsalvet storvandet og bakstagene, plus en del små jobs. Jeg tror at jeg som en af de få, kan sige at jeg har siddet i en

bådsmandstol og lapsalvet vant, imens et par kæmpe rokker med et vingefang på et par meter, store havskildpadder, søløver og en enkelt haj kom helt tæt forbi skibet. Det var fedt.

Natten til den 11.03.11 bippede vores INMARSAT C med tsunami advarsler på grund af det kraftige jordskælv ud for Japan. En tsunami bølge bevæger sig med en fart i omegnen af 200 kn, så Galapagos ville blive ramt kun et døgn efter Japans kyst blev totalt raseret. Op af formiddagen bad Puerto Ayoras havnemester samtlige skibe i bugten om at sejle mindst fem sømil fra land og afvente videre besked. På kort tid havde de fleste skibe fået hevet ankerne op, og en hel flåde af turistskibe, motorbåde og sejleskibe tog afsted mod åbent vand. Der lå vi så og ventede.... Det var blevet sagt at den ville passere Galapagos ved en 17 tiden, men vi lå på så tilpas dybt vand at vi intet mærkede til den.

24 timer senere, den 12.03.11, smed vi igen kroen i bugten. Selvom vi intet havde mærket til tsunamien, kunne man tydeligt se at den havde haft en vis indflydelse inde på land. Mange af hotelleme, banker, butikker og supermarkeder som lå nede ved havne fronten, havde fået en god gang vandskade. De lokale arbejdede på højtryk og efter et par dage kunne man næsten ikke se at de havde haft besøg af en kæmpe bølge.

Tsunamien havde forsinket vores provianterings plan med en dag, så de følgende dage provianterede vi på højtryk og mandag den 14.03.11 var alt provianteret og stuvet af vejen. Tirsdag den 15.03.11 kl. 0700 var der, efter 17 dage på de skønne øer, afgang fra Galapagos. Samme dag ved aftenstid, nød vi solnedgangen med god mad og en kold pilsner. Den sidste landkending af øgruppen. Det lange stræk mod Marquesas var i gang.

Søvagten blev sat og vi gjorde os mentalt klart til den lange tur på 2900 sømil mod Marquesas. Planen var at sejle sydpå for at komme ud af stillebæltet og fange god vind fra syd-øst passaten for derefter sætte kursen mere vest på. Og det i sig selv er jo en rigtig god plan, meen når der ingen vind er og man ligger og gynger i dønningeme med bare 1-2 knobs fart, kan det godt være en del frustrerende! 6 dage gik med meget lidt vind og ville det fortsatte med den fart ville der have været over 50 døgn til Marquesas, så tankerne var mange. Heldigvis, på syvende dag i søen, kom en frisk brise fra syd-syd-øst og for bredfok og med et reb i storsejlet, skød vi en fart på 5-6 knob. Vi turde dog ikke tro på at det var passaten, før den havde været konstant i mere end et par dage. En dag gik, to dage gik, tre dage og så videre, hele vejen til Marquesas. Vinden drejede mere mod øst, gik lidt op og ned i styrke, men det var sjældent vi sejlede under 4 knob.

Der er plads til 6 gæster ombord Yukon, ud over familien og den faste besætning, men på dette ben havde vi bare en enkelt gæst med. Så alt i alt var vi otte mand ombord: familien Bundgaard Nash på fire: David som er kaptajn, Ea er bedstemmand og reder, Kristopher og Aron er skibets letmatroser. Min bror Sune som er styrmand, Ola fra Norge som er bådsmand, undertegnede som er bedstemmand og Susanne som gæst.

Dagene gik og pludselig havde vi været en uge i søen, to uger, tyve dage. Til søs bliver dagene til en rutine, man går sine vagter, fikser sine pligter, laver lidt vedligehold, slapper af og pludselig flyver dagene afsted uden man næsten ligger mærkertil det. Det er faktisk dejligt at vide hvad man skal lave og hvornår, så bruger man ikke al sin energi på at tænke på hvornår man mon er fremme.. *"i passaten ligger dagene som glitrende perler på en snor, selv om det selvfølgelig hænder; at en enkelt ikke skinner helt så meget som de andre"* - et meget passende citat af Jan Eske Bertehlsen, fra bogen: "18.000 sømil midt i verden", som jeg synes beskriver det at sejle i passaten ret godt.

Vi gik 3 skifte vagt. Ola og jeg havde 00-04, Sune og Susanne gik 04-08 og familien Bundgaard Nash gik 08-12. Hver vagt har sine rutiner og ting der må gøres for at hverdagen hænger bedre sammen. 00-04: bagte brød, gjorde kabys og toilet rent, 04-08: lavede morgenmad, 08-12: tog opvasken efter morgenmaden, rengøring i salon og lavede frokost, 12-16: vaskede op efter frokost, lavede div. vedligehold og bryggede kaffe til 15-kaffen, 16-20: havde dæksvask og 20-24: nød aften sejladsen og stjernerne. Ud over de faste rutiner på vagterne havde vi delt skibet i to madhold til dagens store måltid: aftenmaden. Et hold lavede maden og det andet vaskede op.

Ud over rutinerne og den magelige sejlads i passaten, var der nogle hændelser der er værd at fremhæve, som for eksempel: Arons 8 års fødselsdag på dag ni i søen, hvor vi fik en dejlig ”grøn” lagkage (Aron havde valgt en meget grøn glasur!).

Den fjortende dag i søen var vi halvvejs, det var en glædes dag, og oven i det fangede vi også en

kæmpe fisk. En wahoo på 17 kg!! så i næsten en uge levede vi af fisk, det var lækkert og utroligt hvor mange forskellige måder man kan tilberede den samme fisk på.

Dag seksten spiste vi den sidste friske tomat, det var en meget vellykket proviantering, for det er sjældent de friske grøntsager holder så længe. Så havde vi hver fredag, hygge med popkom, cuba libras og lykkehjulet. Pandekager på søndage. Det er de små ting der tæller på en så lang sejlads. I solopgangen på dag otteogtyve havde vi: LAND I SIGTE... det var den bjergrige og utrolig frodige ø – Fatu Hiva, som er en af de sydligste øer i Marquesas øgruppen. Så efter 3197 sømil, 28 dage og 12 timer, en gennemsnitsfart på 4,8 knob, omkring 140 timer til rors, 14 kabys og toilet vaske, 28 bakstøme plus nogle ekstra, 2 fisk, 2 store flokke grindehvaler og megen hygge, kunne vi om aftenen lige efter mørkets frembrud smide krogen i Taahuku bugten, ved øen Hiva Oa. En vellykket overfart på Stillehavets længste ben. Klik ind på Yukon hjemmeside: www.yukon-tours.dk, og se flere billeder og læs kaptajnens logbog.

Foto og tekst: Cæcilie Blinkenberg